

[Finansministeren.]

Indtægter, der beskattes i den selvstændige Handel. Det er denne Sammenblanding af personlig Indtægt og Løn, der faar de Resultater frem, som man betegner som urimelige.

At det er urigtigt at behandle en Brugsforening ud fra Personbeskatningens Synspunkt, forekommer mig saa klart, at jeg har vanskeligt ved at forstaa, at man, naar man skulde ind paa en rationel Brugsforeningsbeskatning, har kunnet ønske at gaa den Vej; for en Brugsforenings Overskud afhænger jo simpelt hen af, hvor mange Medlemmer der tilslutter sig den. Der kan være *smaa* Brugsforeninger, som, fordi de nu fører en saadan Prisolitik, kan oparbejde et meget *stort* Overskud i Forhold til Omsætningen, og der kan — som det ærede Medlem Hr. Lange selv pegede paa — være *store* Brugsforeninger, som oparbejder et meget *ringe* Overskud, men hvor Overskuddet simpelt hen skyldes den meget store Medlemskreds. At saadanne Brugsforeninger med et ringe Overskud, men en meget stor Medlemskreds skulde op paa Personbeskatningens allerhøjeste Sætsler, medens en Forening med et stort Overskud, men et lille Medlemstal skulde holdes nede i Underkanten — ja, det kan der dog ikke være nogen rimelig Begrundelse for.

Som jeg har givet Udtryk for, er der for mig, bortset fra det rent principielle Udgangspunkt, ikke nogen afgørende Forskel mellem det Forslag, som her foreligger, og det Forslag, som Det konservative Folkeparti fremsatte som Ændringsforslag i det andet høje Ting. Her gives en Fradragsret for Dividende, i det konservative Forslag gives der en Fradragsret for Rabat, en Rabat, som ogsaa skulde være fradragsberettiget i de lukkede Brugsforeninger, altsaa en Rabat, hvor det købmandsmæssige Synspunkt i Virkeligheden slet ikke vilde have nogen Mulighed for at udfolde sig. Kravet om, at Rabatten skulde fastsættes paa Forhaand, er jo et lidet rimeligt Forlangende at stille til en Forening, hvis Medlemmer selv er ansvarlige for Foreningens Økonomi. Hvor Talen er om en Købmand, kan det være naturligt, at han paa Forhaand siger: Jeg er villig til at betale den og den Rabat; han maa løbe Risikoen, han mener, at han har en personlig Fordel ved at følge den Fremgangsmaade. Hvis man i en Forening fikserer en Rabat og det, naar Aaret er omme, viser sig, at man ikke har haft Raad til at betale den, er det Foreningens egne Medlemmer, det kommer til at gaa ud over i Kraft af, at det er deres egen Forening,

deres egne økonomiske Interesser, det drejer sig om. Men bortset fra dette specielle Forhold er der efter min Mening, stort set, ikke nogen væsentlig Forskel mellem det Forslag, her er stillet, og det Forslag, som Det konservative Folkeparti stillede i det andet høje Ting. Selve Systemet for Skatteberegning skyldes Det konservative Folkepartis Udvalgsmedlemmer, og som jeg allerede har udtrykt det, tror jeg at kunne sige, at man i det store og hele — bortset fra det specielle Forhold, jeg her har nævnt — ogsaa fra konservativ Side ser med Sympati paa det foreliggende Forslag. Jeg synes derfor, at man, efter at vi nu er kommet til den Løsning, som her foreligger, skulde ophøre med at holde Uroen omkring dette Spørgsmaal gaaende. Det forekommer mig, at man nu skulde lade dette Princip arbejde i Ro og se, hvad der kommer ud af det.

Paa den anden Side mener jeg, at der ikke sker Andelsforeningerne nogen som helst Skade ved det Forslag, som her er fremsat. Man blev i det Udvalg, som jeg har omtalt, enig om, ogsaa fra Andelsrepræsentanternes Side, at gennemføre en Beskatning af de lukkede Brugsforeninger. Det ærede Medlem Hr. Lange har Ret i, at selve Spørgsmaalet: at paalægge de lukkede Brugsforeninger en Skat, er fastlagt og blev fastlagt med Tilslutning fra Andelsbevægelsens Side i det paagældende Udvalg. Spørgsmaalet har saa været, hvilken Form man skulde give denne Beskatning. I det paagældende Udvalg valgte man den Fremgangsmaade at beskatte en beregnet Formueindtægt; her er man gaaet over til et andet Grundlag, men som jeg har nævnt det ved Forelæggelsen, anser jeg det Grundlag, der her er opstillet, for paa mange Maader — ogsaa set fra et kooperativt Standpunkt — at være mere formaalstjenligt end det oprindelige Forslag, først og fremmest fordi det accentuerer Konsolideringen i Modsætning til det første Forslag. Jeg tror ikke, der sker nogen Fortræd for Andelsbevægelsens Vedkommende ved dette Forslag. Jeg for min Del anerkender fuldt ud den store Betydning, Andelsbevægelsen har haft og har, og jeg vilde nødig paa nogen Maade være med til at lægge Sten i Vejen for denne Bevægelse, men paa den anden Side finder jeg ogsaa for min Del, at naar man er gaaet ind i en Beskatning, og naar man er inde i en saa vanskelig økonomisk Situation som den, vi er inde i i Øjeblikket, er det rimeligt, at det Skattebeløb, der bliver Tale om, dog ikke bliver helt ubetydeligt. I det store og hele er det ogsaa min Opfattelse,